

בבית המשפט העליון בירושלים**ע"א 7739/11**

לפני: כבוד הרשם גיא שני

המערערת: קרמיטל אי.אל בע"מ

נגד

המשיבה: וילאר נכסים (1985) בע"מ

הוגש הליך

להחלטה בעליון (24-11-2011): עא 7739/11 קרמיטל אי.אל בע"מ נ' וילאר נכסים (1985) בע"מ שופטים: גיא שני
להחלטה בעליון (04-12-2011): עא 7739/11 קרמיטל אי.אל בע"מ נ' וילאר נכסים (1985) בע"מ שופטים: גיא שני

החלטה

ביום 25.10.2011 הוגש ההליך שבכותרת, שהוא ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 30.8.2011, אשר בו נדחתה תביעה שהגישה המבקשת (יחד עם שניים נוספים, שמשום-מה לא צוינו כבעלי-דין בערעור, זאת בניגוד להוראת תקנה 424 [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984). תביעתה של המערערת, שנדחתה כאמור, הייתה למתן פסק-דין הצהרתי שלפיו היא קיימה את חלקה על-פי פסק-בורר (שניתן שנים קודם לכן), ועל כן זכאית להירשם כבעלים של נכס מקרקעין.

בהתאם להחלטותיי הגישו הצדדים את עמדתם לעניין שאלת קיומה של זכות ערעור במקרה זה. השאלה – בקליפת אגוז – היא אם חלה במקרה זה הוראת סעיף 38 לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968, הקובעת כי ערעור על החלטות לפי חוק הבוררות טעון רשות. לאחר עיון בטענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי אכן חלה בענייננו הוראת סעיף 38 לחוק הבוררות.

כידוע, הוראת סעיף 38 לחוק הבוררות קיבלה פרשנות מרחיבה בפסיקת בית משפט זה (ראו ע"א 4886/00 גרוס נ' קידר, פ"ד נז(5) 933 (2003)). נפסק, כי גם במקום שבו הוגש הליך לאחר פסק-בורר, וההליך נסב על עניין הקשור בקשר ענייני הדוק לעניינים שנדונו בבוררות – כגון תובענה בדבר ביצועו ומימושו של פסק-הבורר – קמה תחולה לסעיף 38 לחוק הבוררות (ראו בש"א 3960/11 בן שמן, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' פישלר (טרם פורסם, 11.7.2011)). מסקנה זו נגזרת מן התכליות המונחות ביסודו של סעיף 38 לחוק הבוררות, ובהן ייעול ההליכים, החשתם וצמצום ההתערבות של בתי המשפט בענייני בוררות; מסקנה זו גם מונעת תוצאה בלתי-רצויה שלפיה "בעוד שהחלטה המאשרת פסק-בוררות מצריכה רשות לצורך ערעור עליה, הרי החלטה העוסקת בביצוע ובמימוש של אותו פסק-בוררות תהא נתונה לערעור בזכות ללא צורך בקבלת רשות" (ע"א 1196/11 בן שמן, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' פישלר (טרם פורסם, 4.5.2011)).

סבורני כי ההיגיון האמור יפה גם להליך שלפניי. המחלוקת שבה הכריע בית המשפט המחוזי היא אם המערערת קיימה את הנדרש ממנה לפי פסק-הבורר אם לאו. עיון בפסק-הדין מלמד כי קיימת זיקה עניינית הדוקה בין המחלוקת המאוחרת לבין ענייני בוררות (ובהם "היום הקובע" לביצוע פסק-הבוררות, הסכום לתשלום לפי פסק-הבוררות, ושאלת ביצועו של פסק-הבוררות). עיינתי בטענותיה של המערערת, לרבות באשר לאירועים שחלו בין פסק-הבורר לבין התובענה נשוא פסק-הדין האחרון, אך לא שוכנעתי כי נותק הקשר בין פסק-הבוררות לבין המחלוקת המאוחרת, אדרבא, נותר קשר ענייני הדוק, כאמור לעיל וכעולה באופן מפורש מפסק-הדין של בית המשפט המחוזי. חשוב לשוב ולהבהיר כי אמת המידה המכרעת לעניין תחולתו של סעיף 38 אינה המסגרת הדיונית שבה התקיים ההליך או הדין המהותי שחל על הסוגיה, אלא עוצמת הזיקה העניינית בין ההליך לבין ענייני בוררות. בענייננו, אמת מידה זו מצביעה אל המסקנה כי פסק-הדין של בית המשפט המחוזי מהווה "החלטה של בית המשפט לפי חוק זה" לצורך סעיף 38 לחוק הבוררות, ועל כן, הערעור טעון רשות.

לאור האמור, מסקנתי היא כי דין ההליך להימחק על-הסף.

עתה יש ליתן את הדעת לבקשה החלופית שהגישה המערערת, להארכת המועד להגשת בקשת רשות ערעור. אני מאפשר למשיבה למסור תגובה לעניין זה, תוך 7 ימים מעת המצאת החלטה זו. לאחר שתוגש התגובה תינתן החלטה בבקשה להארכת מועד, ובמסגרתה אתייחס גם לעניין פסיקת ההוצאות בגין ההתדיינות שלפניי.

ניתנה היום, י"ז באדר תשע"ב (11.3.2012).

גיא שני 54678313-7739/11

גיא שני

ר ש ם

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 11077390_D06.doc טו
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)